

Злочесто момиче! О колко бѣше чудесно благодушiето му! Виждаше са че чeстѣта бѣ спомогнала на туй многострадално създание, между толкози то отъ врѣме на врѣме бушующи велици отъ огнень дѣждъ, нити една не бѣ докачила безоката, ни една освѣнь обыкновенны и непрѣстанень дѣждъ. Голѣмытъ уломки отъ канарытъ, които испокръщаха земята дѣто падаха, падаха прѣдъ нозѣтъ и, падаха около нея, но щадяха сякашъ съ благоговѣніе немощната онази плѣтъ. Тя отрѣсваше отъ себе си тънкыя пепель, не безъ да трепери, защото искаше да са отрѣве отъ него (1) и слѣдъ туй доблестно слѣдувашо шествието си.

Уморена и бѣдствующа, но не устращама и само отъ едно желаніе насърчвана бѣше истинска емблема на Душа блуждающа, или на Надеждата, която минаваше прѣзъ долината на смъртнытъ, бѣше истинската емблема на собственото си сърце, саминка но не лишена отъ утѣшенія между примкытъ и примеждіята на живота.

Но пакъ голѣмы и мѣчны бѣха прѣчкытъ които срѣщаше отъ натрупаніето на бѣгающытъ, които или постѣпваха съ опытаніе въ тъмнината, или ускорявахъ стѣпкытъ си въ страшното свѣтваніе на свѣтканицытъ, които освѣтляваха сцената на погыбельта, най послѣ ислѣсквана отъ едно множество чeловѣци натрупани на гупъ, паднахъ горката на земята.

— Какъ, извика единъ отъ бѣгающытъ, тази не е ли великодушната слѣпница? тако ми Бахуса! не трѣба да ѣм оставимъ да умрѣ тука, стани, стани, тесалійке! Добрѣ, утрепа ли ся нѣкадъ? Не ли? толкозъ по добрѣ. Ела прочее съ насъ, ный отывами къмъ морето.

— Салустіе! твой ли е този гласъ? слава на Боговетѣ! ами Главкъ. Главкъ... видѣхте ли го?

— Азъ ли? не, нѣма сумнѣніе че той е излѣзълъ изъ града. Боговетѣ които го избавиха отъ лѣва, ще да го избавятъ и отъ огнената гора.

И тѣй като насърчваше Недія добрыйтъ Епикуреецъ, замъкнѣ ѣмъ съ себе си къмъ красморіето, безъ да дава вниманіе на умоленіята и да ся позабавятъ толкозъ колкото и трѣбаше да потърси Главка; за това тя рыдаючи непрѣстанно, выкаше и повтарише туй любезно ииѣме, което въ срѣдъ метежа на възбунтуванытъ стихіи, отзиваше ся въ сърцето и, като най мелодическый гласъ отъ музика.

Внезапно появяваното багряно осіяніе и истекающытъ струи на вѣвата, и непрѣстанныйтъ трусъ и всичко ужасно що описахмы до

(1) Плиній.